https://arimanokku.com/ UGC-CARE LISTED AND PEER REVIEWED JOURNAL
ISSN: 2320-4842 (Print) ISSN: 3049-2688 (Online)

ARIMA NOKKU
ISSN: 2320 - 4842 (P)
ISSN: 3049-2688 (O)

19-3 July 2025

Published on 14, July-2025 ISSN:2320-4842 (P) 3049-2688 (O)

வாய்மொழி மற்றும் பண்பாட்டு மரபுகள்

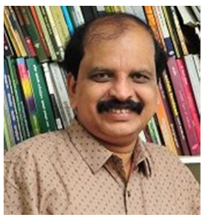

முனைவர் சு. பாலசுப்பிரமணியன்
பேராசிரியர் & இயக்குநர் (பணிநிறைவு)
தமிழியல் மற்றும் பண்பாட்டுப் புலம்,
தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை

அறிமுகம்

வாய்மொழி மரபுகள் என்பது அறிவுவளம் கொண்ட இலக்கிய, பண்பாட்டு வகைமையாகவே பார்க்கப்படுகிறது. பழமொழிகள், புதிர்கள், கதைகள், தாலாட்டுப் பாடல்கள், குழந்தைப் பாடல்கள், கதைப்பாடல்கள் மற்றும் புராணக் கதைகள், கவிதைகள், நம்பிக்கைகள், தத்துவங்கள் குறிசொல்லுதல், பிரார்த்தனைகள், மந்திரங்கள், துதிப்பாடல்கள், நாடக, கூத்துப்பாடல் நிகழ்வுகள் உள்ளிட்ட வகைமைகளை உள்ளடக்கியது. இவை அறிவு, பண்பாடு மற்றும் சமூக மதிப்புகள் மற்றும் மூதாதயர்கள் வழி தலைமுறை தலைமுறைகளாகத் தொடர்ந்து கடத்தப்படும் அறிவுசார்வளங்கள் அல்லது வாழ்வியல் களஞ்சியம். இது அடுத்தடுத்த தலைமுறைச் சமூகங்களோடு தொடர்பை ஒரு பிணைப்பிணை ஏற்படுத்துகின்றது.

சில வாய்மொழிமரபுகள் அனைவரும் பயன்படுத்தும் பொதுவானவையாக இருக்கும்; சிலவைகள் குறிப்பிட்ட சமூகக் குழுக்களுக்கு மட்டும் உரியதாக இருக்கும்; சில விலக்கான சமூகக் குழுக்களுக்கு, ஆண்களுக்கு, பெண்களுக்கு அல்லது முதியவர்களுக்கு மட்டுமே உரியதாகவும் இது இருக்கலாம். உலகம் முழுவதுவும் இத்தகைய தன்மையைக் காணமுடிகிறது. இலக்கியங்களுக்கும் அறிவுப் பண்பாட்டிற்கும் இவையே அடிப்படையாகவும் உள்ளது.

பல சமூகங்களில் தத்தமது வாய்மொழி மரபுகளைத் தொடர்ச்சியாக அடுத்த தலைமுறைக்குக் கற்றுக்கொடுக்கும். அல்லது கடத்தும். இது ஒரு நுணுக்கமான தொழிலாகக் கருதப்படுகிறது. அச்சமூகத்தினர் இவற்றினை மிகவும் மதிக்கின்றனர். இவ்வாறான கலைஞர்கள் உலகின் பல இடங்களில் காணப்படுகிறார்கள். ஆப்பிரிக்காவின் கிரியோட், த்யெல்லி போன்றவர்கள் போலவே, ஐரோப்பா மற்றும் வட அமெரிக்காவிலும் பெரும்பகுதியினர் மரபுவழிக் கலைஞர்களாக உள்ளனர். ஜெர்மனி, அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் நூற்றுக்கணக்கான தொழில்முறைக் கதைசொல்லிகள் உள்ளனர்.

அயலகங்களில் வாய்மொழி மரபுகள்

ஆப்ரிக்காவின் வாய்மொழி மரபுகள் செழுமையானவை மற்றும் பலதரப்பட்டவை. மேற்குத் தென்னாப்பிரிக்காவில் க்ரியோட்கள் அல்லது கதைப்பாடகர்கள் வரலாற்றை உயிர்ப்பிக்க முக்கியப் பங்கை வகித்துள்ளனர். அரசர்கள், போர்கள், இடம்பெயர்வுகள் மற்றும் நெறிமுறைகள் போன்றவை குறித்து கூறுகின்றனர். மாலி பேரரசின் வரலாற்றைக் கூறும் **"சுந்தியாதா காவியம்"** போன்றவை இதற்கு எடுத்துக்காட்டு ஆகும். பல சமூக அமெரிக்க இனங்கள் படைப்புக் கதைகள், புராணக் கதைகள் மற்றும் நெறிமுறைக் கதைகளை வாய்மொழிமரபின் வழியாகப் பரிமாறியுள் ளன. இக்கதைகளில் விலங்குகள், இயற்கை

மற்றும் ஆன்மீகம் பின்னியுள்ளன உலகின் தோற்றத்தை விளக்கவும் சமூக மதிப்புகளைக் கற்றுக்கொடுக்கும் நோக்கத்திலும் உள்ளது.

ஆஸ்திரேலியத் தாயக மக்கள் **"ட்ரீம் டைம்"** எனப்படும் மரபில் உலகின் தோற்றம், முன்னோர்கள் மற்றும் இயற்கை நிகழ்வு களை விளக்கக் கதைகளைப் பரிமாறுகின் றனர். ட்ரீம் டைம் கதைகள் ஆன்மிக மற்றும் நடைமுறை விவரங்களைக் கொண்டுள்ளன. நடத்தை மற்றும் வாழ்க்கைத் திறன்களை இவை கற்றுக்கொடுக்கிறது .

பாலினீஷிய கலாச்சாரங்களில், **"மேலே" எனப்படும் கீதங்கள் (Mele** என்பது ஹவாய் மொழியில் பாடல் அல்லது கவிதை என பொருள்.) வரலாற்றுச் சான்றுகளையும், வம்சாவளியையும், புராணக் கதைகளையும் வாய்மொழியாகவே கூறப்பட்டு வருகிறது. ஹவாயி "ஒலி" கீதங்கள் தெய்வங்கள் மற்றும் தலைவர்களுக்குத் தற்போதைய தலைமுறை களை இணைக்கும் வகையில் வாய்மொழி மரபுகள் அமைந்துள்ளன. ஐரோப்பிய இடைக் காலத்தில், கதைகள் எழுதப்படுவ தற்கு முன்னர் வாய்மொழி வழியாக பரவிச் சென்று, பின்னர் **"கிரிம்மின் கதை நூல்கள்"** போன்ற தொகுப்புகளில் சேர்க்கப்பட்டன. இக்கதைகள் பெரும்பாலும் வாழ்வியல் நெறிகளைப் பிரதிபலிக்கின்றன, மற்றும் இளையவர்கள் சமூகக் கோட்பாடுகளில் சமூகமாகுவதற்கான கருவிகளாக இருந்தன.

மத்திய கிழக்கு மற்றும் மத்திய ஆசியா, மத்திய கிழக்குப் பகுதிகளின் பெடூயின் இனங்களின் வரலாற்றைக் கவிதை மூலம் பாதுகாத்துள்ளனர், அடிக்கடி பழங்குடி களின் வரலாறு, போர்கள் கோட்பாடுகளை விவரிக்கின்றனர். மத்திய ஆசியாவின் **மானஸ் காவியம்** போன்றவை மக்களின் வரலாற்றையும் உலகக் கண்ணோட்டத்தை யும் பிரதிபலிக்கின்றன. பொதுவாக வாய்மொழிவழி வெளிப்பாடுகள் வாய் மொழியாகவே தொடர்ச்சியாக கூறப்பட்டு வருவதால் அவை கூறப்படும் முறையில் மாற்றம் இருக்கலாம். கதைகள் வேறுபட்ட வகைகளிலும் சூழ்நிலைகளின் இணைப்பாக வும் அமைக்கப்பட்டு கலைஞர்களின் தன்னிறைவாகவும் இருக்கும். இது அவற்றை வண்ணமிகு தன்மையான கலை வடிவமாக ஆக்குவதுடன், அவற்றின் தொடர்ச்சி யற்றதாலும் முறையாகக் கூறப்படாததா லும் நிலைத்தன்மையை இழக்கக் கூடும்.

உரையியல் மரபு என்பது, எழுதப்பட்ட பதிவுகளின்றி சந்ததியினருக்குக் கலாச்சார அறிவு, வரலாறு, மதிப்புகள் மற்றும் நம்பிக்கைகளைப் பாதுகாக்கவும் பரப்பவும் உதவும் சக்திவாய்ந்த ஒரு முறை. உலகளாவிய அளவில் காணப்படும் இந்த நடைமுறை, எழுத்தறிவு பரவலாக விரிவடைவததற்கு முன், மக்களுக்கு அத்தியாவசியக் கதைகள், அறிவு, மற்றும் பாரம்பரியத்தை பரிமாற உதவியது. இன்றும் பல கலாச்சாரங்களில் இது முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக உள்ளது.

வாய்மொழி மரபின் முக்கியத்துவம்

வாய்மொழி மரபுகள் அடையாளங்களை வடிவமைக்கவும் ஒருவருக்கொருவர் தொடர்பு ஏற்படுத்தவும் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றன. இந்த அறிவுப் பரிமாற்ற முறை, மக்களுக்கு தங்கள் கடந்த காலத்துடன் தொடர்பை ஏற்படுத்துவதோடு, அவர்களின் சமூகத்தின் கலாச்சார மற்றும் சமூக நெறிமுறைகளைப் புரிந்துகொள்ள உதவுகிறது. இதனால் மொழி பல்வகைமையும் நிலைத்திருக்கிறது, ஏனெனில் பல கதைகள், பாடல்கள் மற்றும் மொழி வழங்குகள் மறைந்து போகக்கூடிய சொந்த மொழிகளில் பரிமாறப்படுகின்றன. மேலும், இந்த மரபு பெரும்பாலும் தார்மிக மற்றும் நெறிமுறைகளை வலியுறுத்துகிறது. இது நடத்தையையும் முடிவெடுப்பதையும் வழி நடத்த உதவுகிறது.

இந்தியாவில் வாய்மொழி மரபுகள்

இந்தியாவின் வாய்மொழிப் பாரம்பரியம் மிகத் தொன்மையானது மட்டுமல்ல பன்முகத்தன்மை கொண்டதும் கூட. இந்தியாவின் வாய்மொழிப் பாரம்பரியத் தின் தோற்றம் கி.மு 1500 காலக்கட்டத்தில் ஆரம்பமாகின்றது என்கின்றனர், அப்போது வேதப்பாடல்கள் ரிஷிகளிடம் கற்றுக் கொண்டதாக ஓர் நம்பிக்கை உள்ளது. அந்த பாடல்களின் தன்மை, தொனி, வடிவம் ஆகியவற்றைத் தவறாமல் பாதுகாக்கக் கடுமையான நினைவகப் பயிற்சிகளும் பின்பற்றப்பட்டன. இதன் மீது தெய்வீக தன்மையும் ஏற்றப்பட்டுள்ளது. மகாபாரதம் மற்றும் இராமாயணம் போன்ற புராண கதைகளையும் பாடியோர், அரசர் மற்றும் வீரர் கதைகளையும் உள்ளடக்கியது. இவை முதலில் வாய்மொழியாக பரப்பப்பட்ட பின்னரே எழுதப்பட்டன.

தலைமுறை தலைமுறையாக வரலாறு, கலாச்சாரம், மதிப்புகள், அறிவு ஆகியவற்றைக் பரப்பும் ஒரு ஆழமான, நீடித்த வழியாக இது இருந்துள்ளது. கதைகூறல், பாடல்கள், மந்திரங்கள் மற்றும்

சுக்திகள் மூலம், இந்தியாவின் வாய்மொழிப் பாரம்பரியம் நாட்டின் கலாச்சார பாரம்பரியத்தைப் பராமரிப்பதில் முக்கியப் பங்காற்றியுள்ளது. எழுத்துமுறைப் பதிவுகள் குறைந்திருந்ததாலும் அல்லது பொதுமக்களுக்குப் பரவலாகக் கிடைக்காததாலும் வாய்மொழிப் பாரம்பரியத்தை மாறாமல் பேணியுள்ளது. இந்திய வாய்வழி பாரம்பரியத்தின் தோற்றம் மற்றும் அதன் முக்கியத்துவத்தை அறியவேண்டும்

இந்திய வாய்மொழிப் பாரம்பரியத்தில் பல்வேறு வகைகள்

1. நாடோடிக்கதைகள், பஞ்சதந்திரம். மற்றும், நீதிக் கதைகள் குழந்தைகள் மற்றும் பெரியவர்களுக்கும் ஒழுக்கநெறி அளிக்கின்றன.
2. பெருங்காப்பியங்கள். மகாபாரதம், மற்றும் இராமாயணம் போன்றவை கிராமக் கதைப்பாடகர்களால் பாடப் பட்டு, மக்கள் மனங்களில் பதிந்தது.
3. பாடல்கள் மற்றும் இசைப் பாரம்பரிய நாடோடிப் பாடல்கள், பக்திப் பாடல்கள் (பஜனைகள் மற்றும் கவ்வாலி) மற்றும் பாரம்பரிய இசைக் கலாபாகங்கள், விழாக்கள் மற்றும் ஆன்மிக நிகழ்வுகளில் முக்கியப் பங்காற்றுகின்றன.
4. நாடகம் மற்றும் நடனம்: கதகளி யக்ஷகானம், நவ்தங்கி போன்ற வடிவங்கள் நடனம் மற்றும் நாடகத்தின் மூலம் கதைகளை விவரித்து, உள்ளூர் புராணங்களை வாழவைத்தன.

வாய்மொழிப் பாரம்பரியம் இந்திய அடையாளம், மதிப்புகள் மற்றும் கலாச்சார வளத்தைப் பாதுகாக்க ஒரு புதையலாக இருந்துள்ளன. நாடு முழுவதும் உள்ள மிகவும் பின்தங்கிய குக் கிராமங்கள் பல இக்கதைகள் மூலம் ஒரே பிணைப்பில் ஒருங்கிணைந்து, ஓர் ஒற்றுமையை உணரக் கூடியதாகவும் உள்ளன. மேலும், வாய் மொழிப் பாரம்பரியம் ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் தக்க மாற்றங்களைக் கொண்டும் மாற்றங்களை ஏற்றுக்கொண்டும் வந்துள்ளன. கதைகள். கலைகள் சிறிய மாற்றங்களுடன் ஏற்கப்பட்டு புதிய வடிவங்களைக் கொண்ட வந்துள்ளன., இதன் மூலம் ஒவ்வொரு சமூகமும் அல்லது பகுதியும் தங்களைப் பிரதிபலிக்கும் வகையில் உள்ளூரின் சிறப்பை இக்கதைகளில் காண முடிகிறது. இது இந்தியாவின் மொத்த கலாச்சாரத்தை செழிக்கச் செய்கிறது.

இந்தியாவின் பண்டைய மரபுகள் கலாச்சாரத்துடன் நமது சாரத்துடன் அடையாளம் காணப்பட்டு வந்தது. ஆனால் ஸ்ட்யூவர்ட் பிளாக்பர்ன் மற்றும் ஏ.கே. ராமானுஜன் கூறுவது போல, இந்தியாவின் நாட்டுப்புற மரபுகளிலும் மற்றொரு இசையமைப்பு காணப்படுகிறது, இது சில நேரங்களில் சிந்திக்கவும், சில நேரங்களில் தனித்துவமாகவும் காணப்படுகிறது. இந்த நாட்டுப்புற மரபுகள் கதைப்பாடல்கள், பழமொழிகள், பாடல்கள், சடங்குகள் ஆகிய வடிவங்களில் காணப்படுகின்றன. இது “நாட்டுப்புற கதைப்பாடல்கள்” என வழங்கப்படுகிறது.

இந்தியச் சூழலில் நாட்டுப்புற கதை மரபுகள்

இந்திய நாட்டுப்புற கதைகள் ஆய்வில் பெரும் பங்கு வகித்தவர் ஏ.கே. ராமானுஜன். இவரது பங்களிப்பு ‘பெரும் மற்றும் சிறு மரபுகள்’ குறித்த விவாதத்தை மறுபரிசீலனை செய்தது. இந்தக் கருத்தை முதலில் ராபர்ட் ரெட்ஃபீல்ட் உருவாக்கினார். பின்னர் மில்டன் சிங்கர் இந்தியாவின் சூழலுக்கு பொருந்திய வகையில் 1950 மற்றும் 1960 களில் பயன்படுத்தினார். ராமானுஜன் கருத்துப்படி, நாட்டுப்புறக் கதைகள் பல்வேறு மொழிகள் அல்லது முறைகளை உள்ளடக்கியவை. இது, பாரம்பரிய இலக்கியம், பக்தி, நாட்டுப்புறக் கதைப்பாடல்கள் ஆகியவற்றில் ஒன்றாகும்.

வாய்மொழி மரபுகள் மற்றும் நாட்டுப்புறக் கதைப்பாடல்கள்:

இந்தியாவில் நாட்டுப்புறவியல் ஆராய்ச்சியாளர்கள் பொதுவான நாட்டுப்புறவியல் வகைகளுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளனர். இவை மக்களின் மத பிணைப்பு, இயற்கை, இடங்கள், சமூக வரலாறு, வீரர்கள் மற்றும் மத குருமார்கள் குறித்தும் இடம் பெற்றுள்ளன. இவை குறித்த கதைப்பாடல்கள், புறக்கதைகள், நம்பிக்கைகள் போன்றவை தலைமுறையினரிடையே தொடர்ச்சியாகக் கடத்தப்படுகின்றன.

நாட்டுப்புறக் கதைகள்

நாட்டுப்புறக் கதைகள் வழக்கமாக தலைமுறை தலைமுறையாகக் கடத்தப்பட்டு வரும் வடிவமாகும். இந்திய நாட்டுப்புறக் கதைகளின் முதல் தொகுப்பு மாரி ஃப்ரேரின் "ஓல்ட் டெக்கான் டேஸ்" என்ற புத்தகம் 1868இல் வெளியிடப்பட்டது. நாடோடிக் கலைஞர்கள் கிராமங்களில் இருந்து நகரங்

களுக்குச் சென்று மக்களிடம் நாட்டுப்புறக் கதைகளை பாடுவார்கள். இவை மக்களின் வாழ்வியலின் அடிப்படையில் நிலை பெற்றவை.

நவீன இந்தியாவில் வாய்வழிப் பாரம்பரியத்தின் நிலைத்தன்மை

இன்று கூட, வாய்மொழிப் பாரம்பரியம் இந்தியாவில் புகழ்பெற்று உள்ளது. இசைக்கலை, பாரம்பரிய விழாக்கள், நிகழ்வுகள் டிஜிட்டல் ஊடகங்களாலும் பரப்பப்பட்டு பகிரப்பட்டு வருகிறது.. பொது மற்றும் டிஜிட்டல் தளங்கள் மக்கள் தொடர்புத் தன்மைகளை மாற்றியுள்ள போதிலும், வாய்மொழிப் பாரம்பரியம் ஆடியோ பதிவு, ஒலி ஒளிப்பதிவு மற்றும் வீடியோக்களின் வடிவத்தில், கதைச் சொல்வதையும் அதனோடு தொடர்புடைய பல வடிவங்களையும் தொடர்ந்து வெளிப்படுத்தி வருகின்றன. சில பகுதிகளில் எழுத்தறிவு இன்னும் சவாலாக இருக்கும் போது கூட வாய்மொழிப் பாரம்பரியம் ஓர் அணுகக்கூடிய கல்வி வழியாகவும் கலாச்சார அடையாளத்தை பேணவும் தொடர்ந்து பயன்படுகிறது. விழாக்கள் மற்றும் உள்ளூர் கூட்டங்களில் இன்றும் நேரடி பாடல்கள், கதைக் கூறல் நிகழ்ச்சிகள் நடத்தப்படுகின்றன.

இந்தியாவின் மொழிப் பாரம்பரியம் வாய்மொழிவு மற்றும் நினைவாற்றலின் ஆற்றலை வெளிப்படுத்துகிறது. நூற்றாண்டு களைத் தாண்டியும் இதன் நிலைத்தன்மை, இந்தியாவின் கலாச்சார மாறுபாட்டையும் எழுதப்பட்ட பதிவுகள் இன்றி அறிவுவளங் கள் எப்படிப் பாதுகாக்கப்படும் என்பதையும் வெளிப்படுத்துகிறது. வாய்வழிப் பாரம்பரியம் இந்தியாவின் கல்வி மற்றும் கலாச்சார அமைப்பில் மிக முக்கியமான பங்காற்று வதால், பாரம்பரியக் கதைகளையும் மதிப்பு களையும் இன்றும் இளைய தலைமுறைக் குள்ளும் மூத்தவர்களுக்குள்ளும் நிலைத்தி ருக்கச் செய்கிறது. இந்தியாவின் வாய்வழி பாரம்பரியம், வரலாறு, கலாச்சாரம், மதிப்புகள், அறிவு ஆகியவற்றைக் தலைமுறை தலைமுறையாகப் பரப்பும் ஒரு ஆழமான, நீடித்த வழியாக இருந்துள்ளது.

வாய்மொழி இலக்கியம் என்பது கதை சொல்லல், பாடல், கவிதைகள், மற்றும் இதிகாசங்கள் போன்றவற்றை வாய்மொழி யாகவே சொல்லிப் பரப்பும் பாரம்பரிய த்தைக் கொண்டது. இது சமூகத்தின் மதிப்புகள், நம்பிக்கைகள், மற்றும் சமூக நெறிகளை உள்வாங்கி வடிவமைத்து, அதைப் பிரதிபலிப்பதில் மிகுந்த பங்கு வகிக்கின்றது எனப்பார்த்தோம் சில கோட்பாடுகள் வாய்மொழி இலக்கியத்தின் ஆய்வுக்குத் திருப்பமளிக்கின்றன.

1. விவரணக் கோட்பாடு (Structuralism)

விவரணக் கோட்பாடு, மொழி, கதை மற்றும் சமுதாயத்தின் அடிப்படை அமைப்புகளைப் பயன்படுத்தி வாய்மொழி இலக்கியத்தின் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ள முயற்சிக்கிறது. க்ளோட் லேவி-ஸ்ட்ராஸ் போன்ற அறிஞர் கள், கதைகள் மற்றும் புராணங்களைப் பகுப்பாய்வு செய்து, பண்பாட்டு வகைகள் அனைத்திலும் இருக்கும் பொதுவான மாறுபாடுகளை (mythemes) அடையாளம் கண்டனர். இந்தக் கோட்பாடு கூறுவது, வாய்மொழி இலக்கியம் தனித்த தனிநபர் களைத் தாண்டி, மனிதப் பண்புகளைப் பிரதிபலிக்கின்றது எனும் கருத்தாகும்.

2. செயல்பாட்டு கோட்பாடு (Functionalism)

செயல்பாட்டுக் கோட்பாடு வாய்மொழி இலக்கியத்தை ஒரு சமூக அங்கமாகப் பார்க் கின்றது. பிரொனிஸ்லா மாலினோவ்ஸ்கி போன்ற மானிடவியல் அறிஞர்கள், வீரதீரக் கதைகள் மற்றும் வாய்மொழிக் கவிதைகள் சமூக நெறிகளை உறுதிப்படுத்துவதோடு, மக்கள் தங்கள் சமூகத்தில் உள்ள இடத்தைப் புரிந்து கொள்ள உதவுகின்றன என்று கூறியுள்ளனர்.

3.வாய்மொழி மற்றும் எழுத்துமொழிக் கோட்பாடு (Orality and Literacy Theory)

வால்டர் ஜே. ஒங் போன்ற அறிஞர்கள் உருவாக்கிய இந்தக் கோட்பாடு வாய்மொழி மற்றும் எழுத்துமொழிப் பாரம்பரியங்களுக் கிடையேயான வித்தியாசத்தை ஆராய்கிறது. வாய்மொழி இலக்கியம் நினைவாற்றல், மீளமொழிய, மற்றும் மாதிரிப் பாஷை போன்றவற்றின் மீது அதிகமாகத் தாக்கம் செலுத்தியுள்ளது .

4.பின்காலனியக் கோட்பாடு (Postcolonial Theory)

இந்தக் கோட்பாடு, கதைசொல்லல் மற்றும் பழங்குடிச் சமூகங்களின் அடையாளங்க ளைச் சிதைக்க நினைத்த ஆளுமைகளுக்கு எதிரான ஓர் அடையாளப் போர். ந்கு கி வா தியோங்'ஓ (Ngũgĩ wa Thiong'o), இதைக் குறிப்பிட்டு, வாய்மொழி இலக்கியம் ஒரு கலாச்சார எதிர்ப்பை உறுதி செய்கின்றது என்று கூறுகின்றனர்.

5. நிகழ்த்துக் கோட்பாடு (Performance Theory)

வாய்மொழி இலக்கியம் ஒரு நிகழ்த்துக் கலை, இது அதன் வழங்கல் சூழலில் ஆழமாக இணைந்துள்ளது. ரிச்சர்ட் ஷெச்சனர் மற்றும் விக்டர் டர்னர் போன்ற அறிஞர்கள் கதைசொல்லல் நடக்கும் முறையைப் பற்றி ஆராய்கின்றனர், இது ஒவ்வொரு வாய்ப்பிலும் சிறந்த நிகழ்த்து நடனமாகவே மாறுகின்றது.

6. கலாச்சார பொருள்முதவாதக் கோட்பாடு (Cultural Materialism)

கலாச்சார பொருள் முதல்வாதக் கோட் பாடு, ரெய்மண்ட் வில்லியம்ஸ் முன்மொழிந் தது, இலக்கியம், குறிப்பாக உவம இலக்கியம், அதன் சமுதாயத்தின் பொருளாதார நிலை களால் பாதிக்கப்படுவதாகக் கருதுகின்றது. வாய்மொழி இலக்கியம் அதன் சமூகத்தின் பொருளாதாரச் சிக்கல்களைப் பிரதிபலிக் கின்றது.

7. மனஅழுத்தக் கோட்பாடு (Psychoanalytic Theory)

மனஅழுத்தக் கோட்பாடு, குறிப்பாக கார்ல் யூங் மற்றும் சிக்மண்ட் ஃப்ராய்ட், வாய்மொழி இலக்கியத்தை ஒப்பனை பாவனையின் வழியாகப் பார்க்கின்றது. இது பொதுவான மெய்ஞானங்களுக்கு வழி வகுக்கின்றது.

8. பெண்ணியக் கோட்பாடு (Feminist Theory)

பெண்ணியக் கோட்பாடு, வாய்மொழி இலக்கியத்தைப் பாரம்பரியப் பாலின வேறு பாடுகளையும் சவால்களையும் பிரதிபலிக் கின்றது என்று கூறுகின்றது.

வாய்மொழி வெளிப்பாடுகள், நகர்ப்புற விரிவாக்கம், பரந்த அளவிலான குடியேற்றம், தொழில்மயமாக்கல் மற்றும் சுற்றுச்சூழல் மாற்றம் போன்றவற்றால் மாறுமுகம் பெறுகின்றன.

தொகுப்புரை

வாய்மொழி மரபு என்பது சமூகத்தின் பண்பாட்டுக் கூறுகளின் ஒன்று. இது ஒரு சமூகத்தின் அறிவு, அனுபவம், நம்பிக்கை, கலை, பழக்க வழக்கம் போன்றவைகளை தலைமுறை தலைமுறையாகப் பெறப்படும் வாய்மொழி வடிவமாகும். எழுத்துப் பதிவில் இல்லாத போதிலும், வாய்மொழி மரபு ஒரு உயிருள்ள அறிவுத்தொகுப்பாகத் தொடர்ந்து வாழ்ந்து வருகிறது. சமூகத்தில் இதன் தாக்கம் மிகப் பரவலாக உள்ளது; குறிப்பாகப் புராணங்கள், இதிகாசங்கள், கதைப்பாடல்கள், பழமொழிகள், கதைகள், பாடல்கள், மற்றும் மருத்துவம் போன்ற பாரம்பரிய அறிவுத் தளங்களில் வாய்மொழி மரபின் பங்கு மிக முக்கியம்.

வாய்மொழி மரபுகள் சமூகத்தின் அடிப்படை ஆதாரங்களின் தொகுப்பாகச் செயல்பட்டு, இன்றைய சமூக நலனுக்குப் பெரும் அறிவுவளத்தினை வழங்குகிறது. இது வேளாண்மை, மருத்துவம், சுற்றுப்புற சூழல் போன்ற அறிவுகளையும் சேர்த்து நம் வாழ்வியல் முறைகளின் அடித்தளமாக உள்ளது. ஆனால், நவீன கல்வி மற்றும் தகவல் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியின் காரணமாக வாய்மொழி மரபின் மதிப்பு குறைய வாய்பு உள்ளது என்றாலும் நவீன தொழில் நுட்ப உதவியோடு அதனைப் பாதுகாக்கும் வாய்ப்புகளும் வசதிகளும் உள்ளன, வாய்மொழி மரபின் பாரம்பரிய அறிவைப் பதிவேற்றம் செய்தல், ஒலி சாதனங்கள் வாயிலாகப் பதிவேற்றுதல், பள்ளி பாடத்திட்டங்களில்உரிய இடம் வழங்குதல், சமூக விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்தல் போன்ற முயற்சிகள் அவசியம். இதுவே நம் பாரம்பரிய அறிவின் அழிவைத் தடுக்கும்

துணைநூல் பட்டியல்

- சண்முகசுந்தரம் சு, நாட்டுப்புற இலக்கிய வரலாறு, காவ்யா பதிப்பகம் சென்னை (1984)
- சக்திவேல் சு., நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வு, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை (2006)
- நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வுக்கோவை, இந்தியத் தமிழ்நாட்டுப்புறவியல் கழகம்,(1987)
- நாகராஜ் ஜி.என். (தமிழில் கே.நல்லதம்பி) உண்மை ராமாயணத்தின் தேடல், எதிர் வெளியீடு, சென்னை . (2020)
- Thompson, Paul. *The Voice of the Past: Oral History.* Oxford: Oxford University Press, 2000.
- Thompson, Paul. *Oral History: A Guide for Students.* London: Oxford University Press, 1988.
- Hamilton, Paula, and Linda Shopes, eds. *Oral History and Public Memories.* Philadelphia: Temple University Press, 2008.
- Slim, Hugo, and Paul Thompson. *Listening for a Change: Oral Testimony and Development.* London: Panos Publications, 1993.
- Ritchie, Donald A. *Doing Oral History.* New York: Oxford University Press, 2014.